

melse er falden mig noget for Brystet, idet det ogsaa forekommer mig, at der derved gjøres et for stort Indgreb i Kommunernes Selvførelse. Denne Paragraf tror jeg rigtignok ikke er heldig, som den er affattet.

Finansministeren: Det ærede Medlem, som nu fattede sig, tvivlede om, at § 5 vil volde Banfæligheder. Det er dog en ganske egen Opgave, der i Paragrafen stilles Sogneraadet. Det ærede Medlem vil nemlig se, at det, der forlanges af Sogneraadet, bliver, at det skal opgive for hver enkelt af disse Familier eller Personer det foregaaende Aars Indtægt saavel af afgiftsfri som af afgiftspligtig Virken. Sogneraadet skal altsaa foretage en saadan Afkillelse, som jeg har en Mistanke om, at den Paagjældende i Regler selv ikke er i Stand til at gjøre; denne Afkillelse skal Sogneraadet gjøre for ham til Hvid og Skilling, og i Genhold dertil skal Fordelingen finde Sted. Jeg tror ganske vist, at naar man vil komme ind paa Bestemmelser deraf — og jeg skulde være det høie Thing meget forbunden for dets Bistand til en praktisk god Ordning af dette Forhold — vilde man komme Tanke langt nærmere ved det, jeg i den Retning antydede i det andet Thing, nemlig at af saadanne Bygninger eller Leiligheder paa Landet, som benyttes af Personer, der ved Siden af et bygningsafgiftspligtigt Erhverv ernære sig paa en Maade, der medfører Forpligtelse til at svare Bygningsafgift, svares denne Afgift kun med dens halve Beløb, naar det paa en for vedkommende Minister pldbestgjørende Maade godtgjøres, at det afgiftsfrie Erhverv afgiver den overveieende Del af den Paagjældendes Indtægt. Vil man have et yderligere Tillæg, som det ærede Medlem antydede, kunde det altid blive Gjenstand for Forhandling. Jeg var nu foreløbig bleven staaende derved, men som et Tillæg kunde det hedde: „Dog finder denne Lempning i Afgiften ingen Anvendelse paa Dykksteder og Fabrikker, Kroer og Møller med dertil hørende Beboelsessteder, ei heller paa Leiligheder, som benyttes af andre Næringsdrivende, der have Næringsbevis“. Ved nogle Bestemmelser i den Retning tror jeg, at man fik rimelige Grændser, som uden for stor Banfælighed kunde gennemføres. Saa maatte den, der i Genhold hertil vilde begjære Nedsættelse eller Lempelse, skaffe sig det fornødne Bevis fra Sogneraadet.

Schjoler: Om Bestemmelser som den, den ærede Minister antydede, skulde være heldigere, skal jeg lade staa hen, men den ærede Minister anførte, saavidt jeg forstod ham, at Kommunalbestyrelsen efter den Ordning, han tænkte sig, skulde godtgjøre, at den Indtægt, som Vedkommende havde af den afgiftsfrie Næring, var større end hans Indtægt af den afgiftspligtige Næring. Det forekommer mig imidlertid saa, at den samme Banfæ-

lighed vilde indtræde for Kommunalbestyrelsen ved at udfinde dette som ved at udfinde det, § 5 forlanger. Det vilde have lige Banfælighed i begge Tilfælde.

C. N. Hansen: Jeg skal med Hensyn til de Ytringer, der faldt fra det ærede 4de Medlem for 10de Kreds (Schjoler) om det Skjøn, jeg havde omtalt, bemærke, at jeg ikke har sagt, at Sogneraadet skulde skjønne, hvor Meget de Vedkommende skulde svare i Bygningsafgift, men at det skulde skjønne, hvorvidt deres Landbrug eller deres Haandværk var den overveieende Del af deres Indtægtskilder. Det lader der sig bedre gjøre et Skjøn over, end der lader sig udregne med Nøjagtighed, hvor stor en Del af deres Indtægter hver Næringsvei giver. At skjønne over, hvorvidt en Mand hovedsagelig ernærer sig af Jordbrug eller af Haandværk, kan ikke være saa sæddeles vanskeligt, og det er da efter dette Skjøn, Sagen skulde afgjøres, saaledes at vedkommende Person, hvis hans Landbrug var det overveieende, kun skulde svare den halve Bygningsafgift, og hvis det kun var en saare liden Indtægt, han havde af Haandværk, skulde han gaa fri, men Sogneraadet skulde ikke skjønne over, hvor Meget Vedkommende skulde svare i Bygningsafgift.

Strup: Jeg kan ikke være enig i, hvad der blev udtalt af det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Madrug), at man ved at vedtage dette Lovforslag vilde komme til at give Sten for Brød. Jeg tror i det Mindste, at det maa erkendes, at man har havt god Villie til at give Brød, og om det ikke skulde naae til Alle, som man gjerne vilde, at det skulde komme til Gode, saa tror jeg dog, at det ikke vil være ganske uden Betydning. Jeg er i Øvrigt forsaavidt enig med det ærede Medlem, som ogsaa jeg i høi Grad betvioler, at Lovforslagets Bestemmelser i fuldt Maal ville komme dem til Gode, som man egentlig ønsker at hjælpe. Jeg tror, at det sikke — og det eneste, man kan betegne som fuldstændig sikkert — Resultat af Vedtagelsen af dette Lovforslag er, at Statskassen kommer til at tabe mindst 100,000 Rb. om Aaret, og det meget Usikkert er, hvor stor en Del af disse 100,000 Rb. der vil komme den arbejdende Klasse til Gode. Jeg holder mig forvisset om, at en ikke ubetydelig Del vil tilfalde en Klasse af Medborgere, som man ret egentlig ikke tænker paa her at unde nogen Nedsættelse, og det er Gierne af de Steder, som særlig ere indrettede paa at skaffe Arbejderen hans tarvelige og i alle Tilfælde forholdsvis meget dyre Bolig. Det skulde imidlertid glæde mig, om jeg kunde give det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds et lidt lysere Blik paa Forholdene gennem en Betragtning af en enkelt Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag; det er nemlig den Bestemmelse i § 1, at Boliger, som for Fremtiden blive indrettede med et Maal af 80 Kvadrat-